

Smutek utek

V tomhle závodě mě nemůže nic zastavit. Odhodlaně vyběhám a hned se řadím mezi první. Když se v dálce objeví cílová rovinka, dám do běhu zbytky energie. Začínám silně cítit únavu v nohách. Jen vydržet! V tu samou chvíli kolem mě proběhne jiný kluk a další mi je v patách! To snad ne! Začnu se soustředit, musím zafinišovat. Do cíle nakonec dobíhám jako třetí a hned po předání cen mizím. Na vítěze se nemůžu ani podívat.

**Co myslíš, jak se teď cítím?
Je něco, co bych teď potřeboval?**

Jsem zklamaný, smutný a zároveň překvapený. Nezvítězil jsem! Jsem taky naštvaný. Na ty dva, co mě předběhli, i na sebe. Mám pocit, že jsem selhal. Stydím se a chtěl bych se někam vypařit. Třeba za mamkou. Bude taky zklamaná?

Poradíš mi, jak si teď můžu pomoci?

Sednu si na trávu. Pohled mi trochu zamlžují slzy. Všímám si, že srdce mi už nebije tak zběsile. O to víc ale cítím, jak se mi v hrudníku všechno stahuje. Zavírám oči, jenom dýchám a pozoruju, co se ve mně děje.

Po chvíli zřetelně vnímám všechny své pocity. V duchu se pozdravím se svou lítostí, se smutkem: „Dneska jsem nečekal, že se potkáme. Ale co už. Nějak to s tebou zvládnou, než zase odejdeš.“ Dlouze vydechnu a jen sleduju, jak se smutek postupně přestává dožadovat pozornosti. Sám sebe pak potichu ujistím: „To bude dobrý, Martine, to přežiješ. Udělal jsi všechno, co šlo.“ Ještě chvíli sedím a pozoruju závodní dění.

Nedaleko zahlédnu vítěze závodu a najednou si uvědomuju, že všechna zášť je pryč. Zamávám na něj a zavolám: „Dík za závod, těším se na další!“ A vážně to tak myslím. Vlastně jsem i docela spokojený. Víím, že jsem dal do závodu všechno a byl to fakt super napínavý zážitek. A to není málo.